

בעזה"ש"ת

קונטרס

גברות קודש

דברי אלקים חיים ושיחות קודש
שזכינו לשמוע מפ"ק
כ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

פרשת בשלח - שבת שירה
גליון תעט - תשע"ו

"...וכמו"כ חזקש מכל אלו
הלומדים דברי תורה שלי
שיזכרו אותי לטובה ויכוונו
בשעת הלימוד לעילוי
נשמתי בחסד ורחמים"
(מתוך הצוואה הקדושה)

התודה והברכה לידידנו הנכבדים התורמים בקביעות בעין יפה להוצאת הקונטרסים

<p>הנה"ח יצחק וויינגר הי"ו בעל גמ"ח ומרפאת "שיבה טובה" ויזניץ</p>	<p>הרה"ג חיים בעק שליט"א לע"נ אמו מרת חנה לאה ע"ה בהרה"צ ר' ישראל אריה ז"ל אדמו"ר מפרעמישלאן לונדון נלב"ע כ"ב טבת תשע"ד</p>	<p>הנה"ח יחזקאל שדגא כהן הי"ו הנה"ח רפאל שטיין הי"ו בעלי מאפיית ויזניץ "היימישע חלות"</p>	<p>הנה"ח ישראל ד.ג. שטרן הי"ו הנה"ח זאב מנחם ברוס הי"ו בעלי "אולמי הכתר" ויזניץ</p>
<p>הרה"ח נח הייגר הי"ו לע"נ אביו הרה"ח אריה לייב ז"ל ב"ר שלום פרידל ז"ל נלב"ע כ"ד שבט תשס"ח</p>	<p>לע"נ הרה"ח לוי ב"ר משה ז"ל נלב"ע כ"א מנחם אב תשס"ה זוגתו מרת פערל ב"ר שלמה ע"ה נלב"ע ב' ניסן תשס"ז</p>	<p>לע"נ הרה"ח אברהם ב"ר ישראל שמעון ז"ל נלב"ע י"ג תמוז תש"מ זוגתו מרת גאלדא ב"ר מתתיהו ע"ה נלב"ע י"ט תשרי תשנ"ט</p>	

<p>הרה"ח בנציון שטנגר הי"ו - משב"ק לע"נ אביו הרה"ח חיים ב"ר יהודה אריה ז"ל</p>	<p>התודה והברכה להנהלת 'איגוד מוסדות ויזניץ' בארה"ק על הסיוע לאיתור והקצאת משאבים</p>	<p>הרב מאיר אדלר הי"ו לע"נ זקנתו מרת הינדא ע"ה בת כ"ק מרן רבינו בעל ה"אמרי חיים" זי"ע נלב"ע ט"ז שבט תשנ"ג</p>
<p>הרה"ח מנחם מענדיל חרל"פ הי"ו הרה"ח שמואל הלל חרל"פ הי"ו לע"נ אמו מרת מינדל מינא ב"ר מנחם מענדיל ע"ה</p>	<p>לע"נ מרת גיטל ב"ר יצחק אייזיק ע"ה שכטר ובתה מרת חבה ביילא ב"ר גבריאל יוסף הי"ד וילדיה גיטל, עקיבא שלמה זלמן, אברהם אהרן בני ר' אלימלך הי"ד אדלר</p>	<p>משפחת שרייבר הי"ו לע"נ אביהם הרה"ח שלמה אלכסנדר ב"ר משה ז"ל</p>
<p>הר"ר שלמה בנציון פייג הי"ו לרגל שמחת אירוסי הבן הבה"ח ישראל יהודה הי"ו למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>משפחת כהנא הי"ו לע"נ אביהם הרה"ח יעקב אליעזר ב"ר שמואל ז"ל</p>	<p>הר"ר חיים מאיר שטרן הי"ו הר"ר משה צבי שטרן הי"ו לע"נ אביהם הרה"ח שמואל יהודה ב"ר שלמה ז"ל</p>
<p>הרב יהושע העשיל כהן הי"ו הר"ר מנחם מענדיל כהן הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד - הבן למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הרה"ח אפרים שרף הי"ו לרגל שמחת אירוסי הבת למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הרה"ח אלטר מרדכי קליינמן הי"ו לרגל שמחת אירוסי הבן הבה"ח ישכר דב הי"ו למז"ט ובשעטומ"צ</p>
<p>הר"ר נפתלי וורצברגר הי"ו לרגל שמחת הולדת הבת למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הר"ר חיים מאיר (בריי"צ) פרנקל הי"ו לרגל שמחת הולדת הבת למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הרה"ח נחמן מגדל הי"ו לרגל שמחת היכנס הבן הב' בנימין נ"ו לעול התורה והמצוות</p>

קול צהלה ורנה שפתינו אז תרננה

ברגשי גיל ושמוחה מביעים אנו בזאת ברכת מזל טוב נאמנה אל מעלת כבוד
פרי עץ חיים, מרביץ תורה וחסידות לעדרים, איש האשכולות, פה מפיך מרגליות

מורנו הגה"צ ראש הישיבה שליט"א

חדב"נ כ"ק מרן אדמו"ר הק' זי"ע
לחתנו הרה"ג **ברוך שטרנבוך** שליט"א
להרב **שמעון סופר** שליט"א
לרגל שמחת הולדת הנין - הנכד - הבן
למז"ט ובשעטומ"צ

יה"ר שיזכו לרוות מזמנו ומכל יוצ"ח רב תענוג ונחת דקדושה
בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא
ורוב סיעתא דשמיא להמשיך בעבודת הקודש לאורך ימים ושנים טובות אכי"ר
כעתירת וברכת הנהלת הועד

יו"ל ע"י
הועד להוצאת דברי אלקים חיים
מב"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה
שיכון ויזניץ ת.ד. 4009 בני ברק
טלפקס: 03-6749736
© כל הזכויות שמורות
לתרומות והנצחות ניתן לפנות למשרדי הוועד או לפל' 054-8425796 עד יום ד' בצהריים
נדפס באישור "ועדת הוצאה לאור" שע"י בד"ץ דקהלתנו הק'

דברי אלקים חיים

ליל שב"ק בשלה תשל"ג

נפש, יקח מוסר השכל ממסירותו עצור תאות גשמיות שכל הנאתן היא רק לשעה מועטת, כמה חס כן מחויב למסור נפשו לקניית שלימות אמתית ותענוג תמידי. נלחו מוטב ואם לאו יזכיר לו יום המיתה שנאמר ודומו סלה.

ועל פי זה י"ל, ויסעו מסכת ויחנו באתם, סכ"ת גימ' לילי"ת הקליפה המרשעת ופוגמת זיקוד לדיק, באת"ס עהאזה"כ גימ' חת"ס, ויסעו מסכת להסיע עצמם מקליפה זו, ויחנו באתם להיות קדושים בקדושת החותם, אל הילך בוער וצריכים להתגבר עליו, העצה הראשונה היא ויחנו באתם, חת"ס אהוון אמ"ת זו תורה עדה"כ (משלי כג, כג) אמת קנה ואל תמכר (ברכות ה:), לעשות חניה בתורה להרגיש טוב טעמה, ויחנו באתם ב'קלה ה'מדבר ר"ת עה"כ גימ' חת"ד עה"ח - רזא דק"ש, קבלת עול מלכותו ית"ש במסירות נפש, בקלה המדבר רומז ליזכיר לו, כי האדם נקרא מְדַבֵּר, לזכור כי יש קלה וסוף לכל נצרה ונוצה, אינו נלחי, באת"ס מרמו ג"כ לתורה ויזכיר

ויסעו מסכת ויחנו באתם בקלה המדבר (יג, כ). חז"ל (ברכות ה.) אמרו לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע שנאמר (תהלים ד, ה) רגזו ואל תחטאו, אם נלחו מוטב ואם לאו יעסוק בתורה שנאמר אמרו בלבבכם, עסק התורה ז"ל מתוך תענוג, אז מזריח את היצר ותאותיו, לכלום יחשבו בעיניו, וכמוצא צאור החיים הק' (תצוא, עה"פ ושמחת בכל הטוב), שאם היו בני אדם מרגישין במתיקות ועריצות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה, ולא יחשבו בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם, ומוצא בספרי יראים לפרש הפסוק (משלי ד, ז) כי לקח טוב נתתי לכם, ודעו מה רב חשיבותה, כי תורתה היא, אני בעלמי לומדה, כדאיתא בגמ' (ע"ז ד:): הקב"ה יושב ועוסק בתורה, וכאשר חתנו לבכם אל חשיבותה שוב אל תעזבו אותה מלהגות בה בכל עת. עוד אמרו שם נלחו מוטב ואם לאו יקרא קריאת שמע שנאמר על משכבכם, והיינו קבלת עול מלכות שמים במסירות

לו, אֲתוּוֹן אֲלֶיךָ רֹמְזוּ לְלִמּוּד הַתּוֹרָה, כְּדֶרֶשֶׁת הַדְּרָדְקִי (שְׁמַת קד. וּבְרַשׁ"י) אֲלֶיךָ צִי"ת אֲלֶיךָ צִינָה, וְנוֹתֵר אֲוֹתִיּוֹת מ"ת, צִשְׁלֵשׁ עֲלוֹת אֲלוֹ יִתְגַּבְּרוּ עַל הַקְּלִיפָה וַיִּזְכּוּ לַקְּדוּשָׁה.

וְלִמְעַן יִתְקַנּוּ אֶת הָעֵצֶר הַלֵּא טוֹב, צְרִיךְ לְהַרְצוֹת צִתְפֵּלָה וּתְחִנוּנִים לְהַצּוּרָה כֹּל עוֹלָמִים שִׁיזְכּוּ לְשׁוֹב לְפָנָיו, וְהַזְמַן הַמְּסוּגָל לְזֶה הוּא צִשְׁמַת קוֹדֵשׁ, זְמַן אֲשֶׁר כֹּל דִּינִין מִתְעַצְרִין מִיָּנָה, אִין שׁוֹם קְטֵרוֹג וּמִסָּךְ הַמְּצַדִּיל צִין יִשְׂרָאֵל לְאֲצִיָּהִם שִׁצְשָׁמִים, אִזְ הַזְמַן מוֹכֵשֶׁר לְשׁוֹב צִתְשׁוּבָה שְׁלִימָה וּלְצַקֵּשׁ מִהַשִּׁי"ת שֶׁהַתְּפִלָּה תִּתְקַבֵּל, כְּמוֹ שֶׁפִּי' אֲלֶיךָ הַק' הַלְמַח לְדִיק זִי"ע הַפְּסוּק (לְהִלֵּן כַּ, ט-י) וְכִי יִתֵּן אִישׁ וְגו' וּמֵת אִו נִשְׁבֵּר אִו נִשְׁבָּה, ר"ל נִשְׁבָּה צִדִּי הַיָּצֵר וְנִפְלַ צִרְשָׁתוֹ, הָעֲלָה הִיא ת' הִיא צִין ש' נִיָּהִם ר"ת שִׁצְ"ת, אֲשֶׁר הוּא צִין שְׁנִיָּהִם אִין שׁוֹם מִסָּךְ הַמְּצַדִּיל, כְּמ"ש (לְהִלֵּן לֵא, יז) צִינִי וְצִין צִינִי יִשְׂרָאֵל אֲוֹת הִיא לְעוֹלָם, אִזְ יִשְׁפּוֹךְ שִׁיחוֹ לְפָנָיו קוֹנוֹ לְתִשׁוּבָה שְׁלִימָה.

וְזֶהוּ וַיִּסְעוּ מִסַּכְתָּה, זֶה הָאִישׁ שֶׁנִּפְלַ צִדִּי הַקְּלִיפָה וְכֵת דִּילָה וּחִפֵּץ לְתִיקוֹן הַנֶּפֶשׁ, עֲלִיו לְהַתְּפַלֵּל לְהַשִּׁי"ת צִשְׁמַת, וַיִּסְעוּ מִסַּכְ"ת וַיִּחַנּוּ עַה"כ גִּימ' נ"א שִׁצְ"ת, אִין נֵא אֲלֵא לְשׁוֹן צִקֵּשָׁה (צִרְכוֹת ט.), יִתְפַּלֵּל לְהַשִּׁי"ת צִשְׁצ"ק וְצוֹדֵאִי יַעֲנֶהוּ, תְּפִלְתּוֹ לֵא תִשׁוּב רִיקֵס, אֲלֵל זֶה צִתְנֵאִי שֶׁאִין לוֹ שׁוֹם גְּצָהוֹת וְגֵאוֹת לְפָנָיו הַמְּקוֹם רַק לְצוֹ נִשְׁבֵּר צִקְרָצוֹ וַיִּודַע שֶׁהוּא אֲפֵס וְאִין, צִחִי' שִׁצְ"ק דְּלִית לֵהּ מִגְּרָמָה כְּלוֹם (ע' צִנ"ס שֵׁס), וְזֶהוּ צִקֵּשָׁה הַמְּדַבֵּר, צִקֵּשָׁה לְשׁוֹן וַיִּקְלָו מִפָּנָיו צִינִי יִשְׂרָאֵל (לְעִיל א, יב), צִקֵּשָׁה הַמְּדַבֵּר ר"ל הַקְּלוֹת מִתִּיצֵת ה' מְדַבֵּר' אֲתוּוֹן ה' ר' וְהַקְּלוֹת מִתִּיצֵת מ' דַּבֵּר' אֲתוּוֹן ר"ס - רֹמְזוּ לְגֵאוֹת וְרֹמְמוֹת כְּהַר, לְמֵאֵס מִדַּת הַגֵּאוֹת, לְהַתְּרַחֵק מִמֶּדָּה זוֹ עַד קֵלָה הָאֲחֵרוֹן וּלְנִהוּג תְּמִיד צִעֲנוּהָ וּשְׁפִלוֹת הַרוֹחַ, וְאִזְ יִקְבְּלוּ תִשׁוּבָתוֹ צִשְׁצ"ק סוֹד הָעֲנוּהָ, וְטוֹב כֹּל הַיָּמִים, וְנִזְכָּה לְהַשְׁפִּיעוֹת טוֹבוֹת, הַשְׁפִּיעוֹת חֲסָדִים וְרַחֲמִים, צִצִּיחַת גּוֹאֵל לְדַק צִמְהָרָה צִימִינוֹ אֲמֵן.

שיחת קודש בקידושא רבה

שב"ק בשלח תשנ"ב

המתעורר ע"י אהבת הבורא לשוב אל ה' על מה שהמרה ועבר על רצונו, תשובתו מועילה ומובחרת ביותר מהאיש אשר נתעורר לשוב לה' מפחדו ויראתו פן יענש על חטאיו אשר חטא כלפי בוראו.

שמחת ואהבת הבורא ב"ה מפיגים יחד את כח היצר. השרוי בשמחה מתעלה מכל הבלי העוה"ז, נמאסים הם בעיניו ואינם שוים אצלו כלום, עסוק הוא בדברים נעלים, בדברים נצחיים ומה לו שייכות ועסק לדברים הללו שאינם רק לפי רגע ולפי שעה, משל למה הדבר דומה, לסוחר עשיר העוסק במסחרים של אלפי ורבבות זהובים ורווחיו עולים להון עצום, הרי אם יבוא אליו מאן דהוא ויציע לו איזה מסחר זעיר שירווח בו כמה זהובים, ודאי ימלא שחוק פיו ויאמר אליו: כלך מכאן, אינני עוסק בזוטות כגון אלו. אף כן האיש אשר הגיע והשיג אהבת ושמחת הבורא ב"ה גיל תגיל נפשו בה,

אאמו"ר הק' זי"ע מפרש הכתוב (יד, יג) ויאמר משה אל העם וגו' התיצבו וראו את ישועת ה' וגו', דהנה עבודת ה' מאהבה היא כידוע מעולה יותר מעבודה מתוך יראה בלבד, והנה מתחילה כתוב (שם י) 'ופרעה הקריב', ודרשו חז"ל (שמו"ר כא, ה) שהקריב לבם בתשובה, 'ויצעקו בני ישראל אל ה'', היינו מתוך יראה, ולא הוטבה בעיני משה רבינו ע"ה יראה נמוכה זו, ע"כ אמר להם אל תיראו, אל תסתפקו במדרגה זו, התיצבו, עלו למדרגה גבוהה יותר, התיצבו וראו גימ' תשוב"ה אהב"ה עה"א, המעוררין שמחה, ויאמר מש"ה א"ל הע"ם גימ' תשמ"ח, ע"כ. משה רעיא מהימנא טען לכלל ישראל אל תתעוררו לשוב אל ה' בגין הפחד מפרעה גרידא, מיראתכם ממנו באשר חפץ הוא להרע לכם ולהורגכם, יען זו מדריגה נמוכה, כי אם מאהבת השי"ת, המביאה לידי שמחה, ושניהם כאחד דוחים את היצר הרע,

החכם מכל אדם אמר (משלי יג, כ) 'הולך את חכמים יחכם ורעה כסילים ירוע', המתחבר עם חברותא טובה בקשר אמיץ וחזק יכולים הם להתגבר על היצר הרע, ולעומת זאת ההתחברות עם אנשים ההולכים בעצת יצרם היא היזק נורא לנפש האדם, כשם שההתחברות עם חברים טובים תועלתה מרובה, כן ההתחברות עם חברים שאינם הגונים סכנתה מרובה, המתרועע עם אנשי ההבל, אף אם בתחלה לא היה כמותם, ולא נהג כמנהגייהם, הרי הקירוב וההתחברות עמהם תשפיע עליו מאד להתדמות אליהם. היה לי תלמיד בישיבה בגרויסוורדיין, טרם פרוץ המלחמה, שהיה הגון וירא שמים, ובצוק העיתים נפרדו דרכינו ולא שמעתי ממנו מאומה, לאחר כמה וכמה שנים נפגשנו יחד בארץ ישראל, וראיתיו שפניו אינם כתמול שלשום, פנים אחרות באו לכאן, שוב לא העידה צורתו על יראתו, סחתי אליו: דבר ברור הוא אצלי שאחד משני הסיבות גרמו לשינוי שחל בך, או התחברות עם חברים שאינם הגונים, או שקראת בספרים חיצונים וספרי מינות. נענה הלה, רבי,

ישתוקק ויכסוף להיות אדוק ומקושר בהשי"ת, אלו הם משאלות לבו ומאוויו ולא תענוגי העולם הזה, אל יצרו לא ישית לבו כלל וכלל, גש הלאה והפרד נא מעלי, יגער בו.

האיש אשר השיג את פחיתות ואפסיות הבלי העולם הזה הריהו נושע מיצרו תשועת עולמים, כמובא מאמו"ר הק' זי"ע לפרש הכ' (יד, ל) 'ויושע ה' ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים', דישועת ישראל היתה בזה שראו 'את מצרים מת' רצה לומר, שהסתכלו על כל מה שיש לו שייכות עם בחינת מצרים כעל דבר מת, ע"כ. אל חמדות ותאות העולם הזה לא ישא עיניו, זולת אל קרבת אלקים, חמדת לבו תהא להתענג על ה' ולא לתענוגים גשמיים, ואם האדם יגיע אל דרגה זו שמרגיש כי טוב ה', שוב לא יתאוה לתענוגים חומריים.

ולשם כך נדרש להתחבר עם חברים טובים, עם אחים נאמנים החפצים ליראה ולאהבה את ה', חברותא טובה נחוצה מאד לרומם את האדם מהבלי העוה"ז, ממעשיהם ילמד לעשות כמותם, שלמה המלך

כדבריכם אמת הוא, תרווייהו איתנייהו
 בי, הן הן אשר גרמו לי לסור מדרך
 הישרה. הרי אם חלף העיון והלימוד
 בחובת הלבבות וראשית חכמה וכדו',
 מעיינים בכתבי עיתים ובחדשות, ודאי
 ובודאי אין פנאי לעשיית חשבון הנפש,
 וכי מדוע את כל הנעשה והנשמע
 בעולם מוכרח הוא לידע על בוריו ואילו
 חשבון מעשיו והתנהגותו, היאך הוא
 מעביר את ימיו ולילותיו, במה עוברים
 הימים והשנים אין הוא חפץ לידע.

הקריאה מעורר הזמן, לעת הלזו בו
 קוראים בתורה פרשת קריעת ים סוף
 ופרשת השירה אשר שר משה ובני
 ישראל לה', הזמן גרמא להתעורר בלב
 איש הישראלי רשפי אהבה להשי"ת,
 ישמח ישראל בשמחת הבורא ב"ה,
 לבו יגיל ויעלוץ לשיר שירה ולרנן
 להשי"ת, וע"ד שפי' **אאמו"ר הק' זי"ע**
הפ' 'אז ישיר', וברש"י, 'עלה בלבו
 שישיר שירה', ס'איז איהם איבער
 געגאנגען דאס הארץ אז ער האט
 געמוזט זאגען שירה, עלה ליבו של
 משה רבינו על גדותיו ופרצה השירה
 חוצה, ע"ש. השירה הזאת כחה להפיח
 רוח חיים אפילו באלו שבכל דבר
 שבקדושה נראים כמתים, בעת

התפילה ישובים הם על מקומם בלי
 תנועה ולא ניכר עליהם חיותם, אולם
 בדברים הגשמיים מתעוררים הם
 לתחיה, כמו שפי' החסיד המפורסם ר'
 מרדכי חנא ע"ה את הפ' (תהלים נו, ד)
 'לא ישבתי עם מתי שוא', דלכאורה
 הוא תמוה, היכי תמצוי 'מתי שוא', אדם
 שהוא מת ואינו מת. ברם הכוונה היא
 שהאדם צריך להיות מלא חיות בגשתו
 לעסוק בתורה ולהתפלל לפני בוראו
 ית"ש, ולעומת זאת בענינים גשמיים
 יתנהג בקרירות, אכן האיש אשר
 מהפך הסדרים ובעשותו אחת ממצוות
 ה' הוא בלי רגש, קר כמת, וכשפונה
 לעשות צרכיו הגשמיים הוא מתמלא
 רוח חיים, כשמדברים בהויות העולם
 הזה, בדיבורי סרק איז ער א
 לעבעדיגער בריה, עליו אמר דהמע"ה
 לא ישבתי עם מתי שוא, אין חפצי
 לישב עם אנשים הללו שבענינים
 רוחניים נראים הם כמתים ובדברים
 גשמיים נחזה על נכון אשר הוא חי
 ואינו מת, והן הם מתי שוא. אכן
 השירה בכחה להחיות אף את האנשים
 הללו, ובזה מפרש **אאמו"ר הק' זי"ע**
הפ' 'אז ישיר', ופירש"י, 'מכאן רמז
 לתחיית המתים מן התורה', דהכוונה

היא על אלו שהם ר"ל בבחינת מתים בדברים שבקדושה, הרי 'מכאן' מהשירה יכולים להחיות את עצמם.

* * *

איתא בגמ' (מגילה י.), 'בקשו מלאכי השרת לומר שירה, אמר הקב"ה, מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה'. ומקשים המפרשים הא כתיב (משלי יא, י) באבד רשעים רנה, ומדוע לא חפץ השי"ת שמלאכי השרת יאמרו שירה באבוד מצרים. ומבאר אאמו"ר הק' שכשראו מלאכי השרת את בני ישראל בעומדם ליד הים בעת שהיו שרויים בצרה טרם באה הישועה, בקשו מהם שיאמרו שירה, אמר הקב"ה למלאכי השרת, 'מעשי ידי', היינו כלל ישראל, טובעים בים של צרות, ובפחד מהים הסוער, ואתם אומרים: שירה, מבקשים אתם שיאמרו שירה, היאך אפשר לבקש מבשר ודם שיאמר שירה בלי הרחבת הדעת, הלא עניות מעבירה את האדם על דעתו (עירובין מא:), רק כשיושעו ויצאו מצרה לרווחה אז יאמרו שירה, ואתם נוט' ת'ורה ו'גדולה מ'קום

א'חד, אז אומרים שירה, בעת הרחיב ה' לנו אזי יאמרו שירה כראוי, ע"כ. מלאכי השרת שאינם קרוצי חומר תבעו לפי השגתם שבני ישראל יאמרו שירה אף כשהם במיצר ובפחד, ברם בשר ודם קשה לו להביע רון שיר ושבח להשי"ת כאשר הוא שרוי בפחד ובמצוקה, אכן כאשר יצא מצרה לרוחה ועין בעין יראה את ישועת ה', אזי ימלא פיו תודה ותהילה, כשיזכה לתורה וגדולה במקום אחד, כוס ישועות אשא, אזי ובשם ה' אקרא, להודות והלל להבורא ב"ה על כל הטוב אשר גמל עמו.

ברם כאשר עזרו השי"ת וחנונו בהון ועושר, אל ישכח ח"ו מבוראו לומר כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, בחכמתו ובזריזות ידיו השיג את זאת, וינטה מדרך הישר בחינוך הבנים ובהנהגת הבנים, אלא ידע שהכל מה', ומאתו ית' בא לו כל זאת, ובעושרו אשר חננו ה' יתמוך בעניים ולומדי תורה למען תהא הרווחה בביתם, ואת בניו וב"ב יחנך וידריך בדרך המסורה לנו מדור דור.

משולחן גבוה

שיחת קודש להבורת "דורשי ה"י"

שיחה ט'

כפי שמתיראים מבשר ודם, כמו שאמרו חז"ל (ברכות כח:): 'ולוואי שיהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם'. האדם צריך לשים אל לבו ולהתעורר מכך שהשי"ת משגיח עליו בכל עת, בכל שעה מכ"ד שעות המעל"ע, לפניו ית' גלוי נגלהו ונסתרו, ולכן יש לו לבוש ממנו מלעבור על רצונו ית'.

דא עקא שטבע האדם לכסות את מומיו וחסרונותיו מזולתו, אינו חפץ שהלה יווכח במגרעותיו, הגם שלפי האמת אינו מטעה אלא את עצמו.

ומודה על האמת

מאידיך, צריך גם לקבל את האמת ממי שאומרה, הן אם זה משגיח המעיר לבחור שיש לו מה לתקן ולשפר, והן אם זה חבר המעורר תשומת לבו על התנהגותו, או אומר לו דבר הגון. דא עקא, כי טבע האדם להתקומם ולהתנגד בעת שחפצים להטיף לו מוסר, הוא חושב בלבו: וכי הלה ראוי לייסרני ולהוכיחני, יטול נא קורה מבין עיניו. וזה מונע אותו

אור ליום ג' שלח, י"ט סיון תש"ל לפ"ק

ויהי מורא שמים עליכם

איתא בספה"ק 'חובת הלבבות' (שער חשה"נ פ"ג, והעשירי) וז"ל שם, 'חשבון האדם עם נפשו בהשקפת הבורא על נגלהו ונסתרו', והמכוון בזה הוא, שהקב"ה רואה ומפקח על האדם הן במעשיו הגלויים, והן על הנסתרים, כמחשבות הלב שהם נסתרים מבני אדם, כי אצל הקב"ה אין חילוק בין איברי האדם הגלויים, לבין לב האדם שהוא מכוסה מבני אדם, הוא צופה ומביט נסתרות, עיני ה' תמיד צופיות על מעשיו בלי שום הבדל. נשאלת השאלה, כיצד נותן בחור דרור לעצמו לשוחח עם חבירו באמצע סדר הלימוד על דא ועל הא? ומאידיך, כשהמשגיח או ראש הישיבה מתקרבים אליו, מיד הוא מתחיל להתנועע וללמוד כדי שלא ייתפס בקלקלתו כמבטל זמנו לריק ולבטלה. אך מדוע אינו ממשיך לשוחח הלאה, שאף המשגיח יווכח שהוא מבטל את הזמן לריק, הלא יש לירא וליבוש מפני השי"ת לפחות

* חבורה של מספר בחורים מתלמידי ישיבתנו הק', שכ"ק רבינו זי"ע מסר להם שיחות הדרכה בעבודת ה' כפעם בפעם. מרשימותיו של הרה"ח ר' אשר אנטשיל באב"ד הי"ו - תשוח"ח לו.

בהם. ולעומת זאת, 'מן השקר לא הרויחו מעולם', אף שעכשיו הרויחו באמרו שקר לחבירו הצליח לרמותו ולהוציא ממנו את כספו ברמיה, אמנם לא לעולם חוסן, יען סופו של השקר להיגלות, אנשים ידעו אשר דובר שקרים הוא, וממילא לא יהא להם עמו שיח ושיג בשום מסחר ודבר נאמנות, ואזי יצא שכרו שהרויח בשקר וכזב, בהפסדו, שיצא עליו שם אדם שאינו נאמן, ויפסיד ממונו לגמרי.

דע לפני מי אתה עומד

בטרם יגש איש הישראלי לעשות איזה פעולה ומעשה, הן במעשה רוחני והן במעשה גשמי, נדרש להתבונן ולהעמיק במחשבתו אשר הוא הולך לקיים כעת רצון הבורא ב"ה, וממילא יהיו כל עשיותיו באופן נעלה ומרומם ולא כמצות אנשים מלומדה. וכ"ש בטרם שנעמדים להתפלל יש 'לחשוב קצת', להתבונן בגדלות הבורא ב"ה, הבורא כל עולמים, שבמאמרו ברא שחקים וכל צבאם, שמים ושמי השמים, כל היצורים אשר על פני תבל, ועל כולם הוא משגיח בהשגחה פרטית, ויש לי, קרוץ מחומר, גלום מגוש, את האפשרות לסדר שבחו, ולהביע בפי את תפארת גדולתו. וממילא כבר

מלהודות על האמת ולקבל תוכחה ומוסר. ברם ביודעי ומכירי יהודים, לא בעלי מדריגה כתלמידי הבעשטה"ק זי"ע, אלא אנשים מן השורה שמידת האמת נטועה בלבם כיתד שלא תמוט, אשר אם מאן-דהו יעיר להם על איזה דיבור שהוציאו מפיהם שלא כהוגן, או על הליכותיהם והתנהגותם שטעונים תיקון ושיפור, יודו לו באמרם: אכן הצדק עמך, אמת, עשיתי שלא כהוגן. ולא עוד, אלא שמכירים לו טובה שהעמידום על דרך הישר, ואינם מנסים להתכחש ולהעלים את מה שעשו. הרי כבר אמר אחד מן החכמים פתגם יקר הערך (עי' של"ה הק' תורה שבכתב, דרך חיים תוכחת מוסר, לפרשת קדושים) 'מן האמת לא הפסידו מעולם', הגם שלעת עתה נראה לעינים שהפסיד ממון וכדומה בעבור שהודה על האמת, אמנם לעומת זה, הרי בני אדם נוכחים לראות אשר האמת קביעא וקיימא אצלו, ומינה לא יזוע, וכתוצאה מכך חפצים לעשות עמו מסחר ומשא ומתן, ואזי כבר ירויח את מה שהיה נראה שהפסיד בגין הודאתו על האמת, ואף יותר מכך, גם יפקידו אצלו פקדונות שישא ויתן בהם בראותם שהוא איש מהימן ולא יכזב

יתפלל בכוונת הלב, ברעותא דליבא, בהתלהבות והתלהטות שתהא מפנימיות הלב ולא מן השפה ולחוץ, כמאה"כ (ישעיה כט, יג) 'בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני', לא יספוק כפיו בעת אמירת ויברך דוד לעיני כל הקהל, ולבו בל עמו, כי אם כל כולו יתעלה ויתרומם אל הבורא ב"ה בעת התפילה. לפני הנחת תפילין יתבונן היאך הוא ניגש כעת לקיים מצות עשה דאורייתא 'וקשרתם לאות על ירך והיו לטוטפת בין עיניך', ואף שהיא מצוה יום-יומית, לא תהא אצלו כמצות אנשים מלומדה, זולתי במחשבה תחילה לקיים רצון קונו ובוראו ית"ש.

זה השולחן אשר לפני ה'

חילוק והבדל גדול כ'בין שמים לארץ' ישנו בין בחור שכוונתו באכילתו היא כדי להברות גופו שיהא בריא וחזק לעבודתו ית"ש, לבין הבחור שכוונתו לחטוף ולאכול, הראשון אינו חוטף כמי שאחזו בולמוס, גם אם יחסר לו מעט ממנתו לא יתקצף ולא יתרגז, וכמו שכתב הרמב"ם (דעות פ"ג ה"ב-ג) ובטור ושו"ע (או"ח סי' רלא) אשר בכל מעשי האדם הגשמיים מה שנהנה בעולם הזה לא יכוין להנאתו אלא לעבודת בוראו יתברך, כדכתיב (משלי

ג, ו) 'בכל דרכיך דעהו', ואמרו חכמים (אבות פ"ב מי"ב) 'כל מעשיך יהיו לשם שמים', עיי"ש. ואילו השני בהול אל האכילה, וכל התנהגותו בעת האכילה היא באופן לגמרי מגושם. לא צריך להתעמק יותר מדאי כדי להבחין בין בחור אשר הוא חי עם חשבון, לבין בחור שאינו חי כך, בראייה ראשונה כשמתבוננים על שניהם רואים זאת מיד, בחור אשר מוח בקדקדו מבין ומשכיל אשר באכלו סעודת שבת קודש הוא מקיים בזה רצון הבורא ב"ה, וממילא אכילתו היא לכבוד שב"ק, ולא למלאות כריסו גרידא, הוא יודע שאף בסעודתו ביום חול הוא מקיים רצון הבורא ב"ה, באשר הוא אוכל כדי שיהא גופו בריא וחזק לעבודת בוראו, שיהא לו כח ללמוד את התורה הקדושה ולקיים מצוות הבורא ב"ה. וכן היא גם כוונתו בעת עלותו על יצועו לישון, שבכך יהא ראשו ומוחו צלולים להבין ולהשכיל את התורה הק', דברי המשנה והגמרא, שיטות הראשונים והאחרונים. ואם כך יהיו כוונותיו, אזי אפילו עניינים הגשמיים יעלו לרצון לפני ה'. כללו של דבר, בכל ענין יש להקדים מחשבה של קדושה טרם יעשהו.

המשך יבוא אי"ה

ובכתבי הקודש נאמר

מכתבי קודש

ובהם הדרכות ישרות ולקה טוב

שורות חיזוק ועידוד להנלהת מפעל 'עזרת נישואין'

לע"ג הרה"ח דב אליעזר זאב ב"ר משולם יצחק ז"ל שכטר - במלאות השבעה לפטירתו

ב"ה, יום ועש"ק ואתחנן ט"ו מנחם אב"א

פה צלרינה שוויץ יצ"ו

החיים הברכה השלום וכטו"ס

אל כבוד ידידינו הנכבד, העוסק בצרכי ציבור באמונה

מוה"ר דב אליעזר זאב שכטר הי"ו

קרית ויזניץ בני ברק

אחדשה"ט באה"ר

הנני בזה להודיעו שהמכתב והקוויטל הגיעו לנכון ובמועדו לידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ומרן שליט"א נהנה מאד לשמוע על הפעולות הנשגבות והחשובות של 'מפעל עזרת נישואין', ובפרט שנתוספו כוחות חדשים והגדלתם, ומתכוננים להגדיל את הקצבות לכל חתן אשר עי"ז מביאים עזרה וחיזוק וגם עידוד רב להורים הנאנקים תחת עול הכבד של ההוצאות הנוראות בהגיעם לשמחת החתונה של צאצאיהם הי"ו, ואין גבול למטרה הקדושה הזו.

ומרן שליט"א מברך את כל העסקנים בשפע ואושר תענוג ורב נחת מכל יו"ח, וזכות מצוה רבה וחשובה זו יעמוד להם להתברך ממקור הברכות בהרחבת הדעת ובבריאות השלימות ואך טוב יהא להם בזה ובבא.

הכותב בפקודת הקודש

צבי כץ

ידידי ואוהביי הנהלת עז"נ, ה' יאריך ימיכם שנותיכם בטוב ובנעימים

נהייתי מאד ממכתבכם מכל הפעולות שהנכם עוסקים, אשריכם וטוב לכם בזה ובנא שזכיתם להשתדל במצוה גדולה כזו, וה' הטוב ישלם שכרכם משלם עם רב נחת דקדושה מכל יו"ח, בשמחת הלב והרחבה גדולה, ונשמע מכם אך טוב כל הימים אכ"ר.

ידידכם ואוהבכם, המעריך מאד את עבודתכם הק', ונזכה לגאולה שלימה בב"א

הק' משה יהושע בהה"צ מוהרח"מ זצללה"ה